

POEMAS DO DÍA E DA NOITE

MIQUEL ÀRCEL ALORSO DIZ

**POEMAS DO DÍA
E DA NOITE**

Á miña muller, miña noiva, miña compañeira, miña amiga...

A todas elas que son unha.

Grazas.

A Elisa e Moncho polas súas correccións,
ó meu irmán polos seus debuxos,
a María do Carme K. polo seu ánimo e atención,
e ós meus pais pola súa presenza.

ÍNDICE

POEMAS DO DÍA	8
POEMAS DA NOITE	21

POEMAS DO DÍA

POEMAS DO DÍA -I-
PEQUENAS COUSAS

Comezarei polas cousas pequenas,
diminutas, case inexistentes...

Pequenas cousas,
coma grans de area
esparexidos a mercé da marea,
coma diminutas folerpas no deserto,
coma gotas de estrelas nun ceo aberto.

Pequenas cousas,
coma o canto dun paxaro invisible
que suca un mar imposible
mentres xira e xira,
xogando co vaivén mentres un mira.

Comezarei polas cousas pequenas,
diminutas, case inexistentes...

Pequenas cousas
que de ledicia me enchen,
aínda que ó chegar a noite,
cando as miñas pálpebras anuncien
o seu peche
e os meus latexos a súa voz renunciem,
sei que as esqueceré para sempre.

POEMAS DO DÍA -II-

Hoxe aquí,
desde os teus ollos
proclamo a liberdade
das formas, das estrofas,
a miña propia liberdade
enchida;
a gloria da acción creadora
sobre as normas erixidas.

Pois non quero someter os versos
a cadeas de inquedanzas
que asoballen a esperanza
da miña xuventude tardía.

Non desexo que o desacougo
infindo dun mar eterno
afogue os soños dunha alma amorriñada.

Proclamo hoxe, aquí,
desde os teus ollos,
¡liberdade!.

POEMAS DO DÍA -III-
PRESENTACIÓN

Eu non son de dereitas
nin de esquerdas,
eu,
son do ceo e da terra,
fillo do mar e do vento;
náufrago dos meus soños,
preso do meu latexo.

Guerreiro ante inxustizas,
monxe no meu templo,
ferreiro na forxa, teus ollos,
pallaso no circo do tempo.

POEMAS DO DÍA -IV-
NA PUNTA DO MEU BICO

Teño un poema para ti
está na punta do meu bico,
está loitando por saír.

É un poema de ledicia
cheo de amor e paixón,
¡por fin! deixei esquecida
a tristeza nun caixón.

É un poema, É un regalo,
sae do fondo do meu corazón.

É pequeno, case invisible,
ten letra de canción...

Teño un poema para ti
está na punta do meu bico,
pronto está a saír.

Cando naza, xa cho envío
para que lle ensines a rir.

Está na punta do meu bico,
está loitando por partir...

POEMAS DO DÍA -V-
NACEMENTO

Ante as follas nús
diviso unha infinda voz
que me queima as pálpebras
co seu silencio atroz.

Teño as mans baleiras
e un paxaro nos beizos
que trata de voar por vez primeira
para alcanza-lo ceo.

Os ollos, inútiles murallas,
non son quen de agocha-los berros
que me arrincan as entrañas
cos seus silandeiros silencios.

Teño as mans baleiras
e un paxaro nos beizos
que trata de voar por vez primeira
para alcanza-lo ceo.

E busco cos meus espidos dedos
un verso ó que asirme
na eterna praia,
hoxe, aínda máis eterna.

Onde as miñas pegadas
dilúense no sal,
e o ceo escapa
da ferida alma
co denso pesar do silencio.

Teño as mans baleiras
e un paxaro nos beizos
que trata de voar por vez primeira
para alcanza-lo ceo.

Non hai lugar que sirva
de acocho na folla virxinal,
non hai tesouros
que eu poida atopar.

Só silencio...
na eterna rúa.

Só silencio...
na miña illa.

Só silencio...
na palabra aínda
non nacida.

Teño as mans baleiras
e un paxaro nos beizos
que trata de voar por vez primeira
para alcanza-lo ceo.

POEMAS DO DÍA -VI-

Adiviño baixo a túa camisa
teus peitos asomando á vida,
causa da miña condena
ou da miña redención.

Froita aínda tenra
dunha árbore ergueita,
causa da miña pena
ou do meu perdón.

E non queda nada de inocencia
na mirada que te atravesa
con desexo descoñecido.

Soamente penso en baleirar
a miña alma en ti,
encher eses peitos de estrelas
que alumeen o fresco luceiro da alba.

Morrer en ti,
na túa aberta efervescente
levar os meus dedos
polo tremor inconsciente
dun amor prohibido,
instintivo.

E non queda nada de inocencia
na mirada que te atravesa
con desexo descoñecido.

Quizais estou tolo
o quizais, son un animal ferido
pola loucura dun amor
que eu cría esquecido.

POEMAS DO DÍA -VII-
BADALADA DE AMOR

Gustaríame quedar
eternamente pendurado
dos teus beizos.

Coma o badalo
dunha campá,
faría treme-lo teu peito
co meu borboriño.

Faríache axita-la boca
co pracer que provoca
unha procura sen final.

E perseguiría os teus segredos
con renovada ansía,
con verdadeiro anhelo.

E xa nada sería igual
no teu mundo de xeo.

POEMAS DO DÍA -VIII-

Teus ollos...
verde prado
frondosa fraga,
lugar encantado
onde xurde
a luz da miña alma.

Teus ollos...
liña do horizonte
doce río de palabras,
lugar embruxado
onde se acada
a beira arelada.

Teus ollos...
ceo aberto
lucero da alba,
lugar enfeitizado
onde descansan os meus
tras a dura xornada.

Teus ollos...

POEMAS DO DÍA -IX-

Gustárame se-lo peixe
que suca espido o mar
que é o teu corpo.

Quixera bicar cada oco
da túa superficie,
cada coral e cada burbulla
cheo de desexo,
ata morrer presa
do derradeiro folgo
que me leve máis ala do mar,
dos teus ollos,
dos meus versos.

E voltearei a nacer na túa fragua
mentres debuxo figuras de sal
na auga.

E voltearei no bico dos teus peitos
a encontra-lo comezo
do meu camiñar ergueito.

E voltearei a morrer
no derradeiro salaio do vento,
pois tan só quero ...

se-lo peixe
que suca espido o mar
que é o teu corpo...
o meu nacemento.

POEMAS DO DÍA -X-

O destino non quixo
que os nosos beizos se desafiaran,
nin que os meus ollos descansaran
no remanso das túas pupilas.

O destino non quixo
que as miñas mans
coñeceran os teus recantos,
nin que nos teus encantos
atoparan a morada infinda.

O destino non quixo
que sementara na túa terra
nin que os froitos dela
foran da miña colleita.

O destino non quixo
pois eramos ceo e terra,
sol e lúa;
condenados por sempre
a unha eterna procura.

POEMAS DO DÍA -XI-

É meu amor por ti,
fame insaciada
mirada furtiva
dor na miña alma.

Levo cargado o peito
cos teus silencios
que matan.

Levo nos ollos penduradas
tristes bágoas tristes
que queiman as pálpebras.

É meu amor por ti,
eterna inquedanza
ollar desexoso
lume na miña alma.

Levo nos beizos
as terribles feridas
que ti me causas.

Levo no mar
os naufraxios
que ti gardas.

É meu amor por ti,
un xogo de palabras.

POEMAS DO DÍA -XII-
RETRATOS DE VIGO -I-

Polo camiño do Espiñeiro
baixa unha nena bonita,
di que vén do monte
di que vai á ría.

Polo camiño do Espiñeiro
vai unha nena morena,
de ollos amendoados
que cargan ondas penas.

E di que vén do monte
di que vai á ría,
polo camiño do Espiñeiro
baixaba o outro día.

E os ollos eran amendoados
a súa face morena,
polo camiño do Espiñeiro
carrexaba a súa pena.

POEMAS DO DÍA -XIII-

Acabas de marchar
e xa te boto de menos.

Aínda o noso leito
conserva as túas formas
e xa te boto de menos.

Aínda o teu calor me alimenta
e xa te boto de menos.

Aínda os meus ollos
conservan o teu reflexo
e xa te boto de menos.

¡Canto te boto de menos!.

E aínda escoito o teu latexar
que se perde no tempo.

POEMAS DO DÍA -XIV-

Árbore ergueito
bicas as nubes
cos teus brazos abertos.

Es testemuña muda
de amores cegos,
apertas prohibidas
salaíos do vento.

Nas túas polas penduran
palabras, ¡palabras, non!,
versos,
coma estrelas da noite
alumean o ceo.

E baixo a túa tristeza
latexa un corazón de ferro,
baixo a túa presenza
eu vexo morre-lo tempo.

Palabras penduradas das follas,
¡que digo palabras!, versos.

... bicas as nubes
cos teus brazos abertos.

POEMAS DO DÍA -XV-
LISBOA

Dende o castelo de San Xorxe
ata a Torre de Belén,
mollo os meus ollos
no teu mar de cores.

Dende o castelo de San Xorxe
ata a Torre de Belén,
escoito o murmurio da xente
gozo do seu sabor doce.

As badaladas das igrexas
o queixume das árbores,
un can que fala ó lonxe
e miles de corazóns que latexan
polas túas venas, Lisboa.

Cidade de amable aperta
e tráxico pasado,
é teu son
música que bica os sentidos
ata agora durmidos.

Nin a auga, nin as lapas
foron quen de silencia-la túa voz,
voz que na miña alma prende
un sentimento de amor
que o teu ser merece.

Dende o castelo de San Xorxe
á Torre de Belén,
¡Oh, Lisboa!
que grande es.

POEMAS DA NOITE

POEMAS DA NOITE -I-

Na túa mirada esgotada
hai un pozo de tristura
que con tristeza mestura
bagoas e sangue derrotada.

Na túa mirada cegada
hai un fondo esquecido
cheo de estrelas sen brillo
e de dor anegada.

Na túa mirada
agóchase un neno,
de etéreo aceno
e palabra derrubada.

Na túa mirada...

POEMAS DA NOITE -II-

Perdín os teus ollos,
nun pestanexo dos meus.

Ceo azul, inmenso mar
apagouse co queixoso fulgor
dun insignificante cometa.

Foi breve, tristemente breve,
morriches para nós
case coma se non existiras.
Breve, tristemente breve.

E non tivemos tempo
de falar de ti, de min,
do futuro ou do pasado.

Perdín os teus ollos,
nun pestanexo dos meus.
Breve, tristemente breve.

POEMAS DA NOITE -III-

Soidade,
follas arrombadas
dun vello caderno.

Ós pes da cadeira
tristeza,
e no rostro engurras,
e nas mans...
baleiro.

Corazón esollado
que tantas palabras tes afogadas
no teu interior de xeo...

E un veleiro suca o mar
en busca do descoñecido,
e un mariñeiro olla o horizonte
na procura do esquecido.

E no medio de todo,
soidade,
pintada a grandes trazos
con tinta gris gastada
nos ollos do mariñeiro.

Os brazos vencidos,
a alma asolagada.

Soidade,
nas estrelas.

Soidade,
no veleiro.

Soidade,
na alma roída
dun vello mariñeiro.

POEMAS DA NOITE -IV-

Hoxe encóntrome
lonxe, moi lonxe,
onde o orballo
non é quen de atoparme,
onde as lembranzas
non son quen de ferirme.

Lonxe, moi lonxe,
onde a liña do horizonte
dilúese coas illas,
e os barcos parecen esquecer
cal era o seu destino.

Lonxe, aínda máis lonxe,
nas estrelas da noite furada,
na inmensidade dunha ría
que hoxe asemella esgotada.

Hoxe encóntrome
máis lonxe de ti,
de min,
no fondo dunha cunca
que o meu sentido esmorece.

Lonxe, moi lonxe.

POEMAS DA NOITE -V-

Cos anos todo se esquece,
as promesas, as palabras, os soños...
todo morre cos anos.

O poeta deixa paso
á hipoteca
E os versos dilúense
nos recibos do banco.

Os ollos perden o seu brillo,
o latexo a súa calor.

E o neno pasa a ser home,
o pelo cámbialle de cor,
engurras rozan seu rostro
con amargo sabor.

E as mans que antes creaban,
agora, son torpes e idiotas,
vencidas e invalidas,
presas da súa derrota.

Os soños seguen sendo soños,
e as palabras peixes no ceo;
porque todo morre cos anos,
todo esmorece no vento.

POEMAS DA NOITE -VI-

Pedra, duro sorriso pétreo,
fría na túa esencia
e no teu silencio.

Pedra, eterno sorriso pétreo,
sempre es presenza
en constante loita có tempo.

Beleza nas túas estrías,
no teu corazón...
o baleiro
do andar infindo.

Conversas resoan nos teus ocos
coma murmurios esquecidos,
onde non hai camiño
polo que camiñar;
onde todo é pasado
que xace morto
no teu ventre xead.

En definitiva.
Pedra de duro sorriso pétreo,
triste aceno!;
fría na túa esencia,
e no teu silencio.

POEMAS DA NOITE -VII-

Poeta de verso gastado
mil veces labrado,
negra figura, ollos atormentados.

Baixo as túas mans
a tristeza toma forma
e as bágoas honran
ao tempo descarnado.

Que será das palabras pronunciadas?
e dos beixos abandonados?

Que será da pluma acantoadada?
e dos amores declarados?

Que será de ti e de min?
poeta de negra figura
e ollos atormentados.

POEMAS DA NOITE -VIII-

Fame
nas rúas pechadas...
fame.

Nenas mutiladas
choran súa infancia
nun mundo infame
enchido de ignorancia,
baleiro de humanidade.

E as mulleres
agochan baixo as prendas
os seus silencios,
á espera.

E os homes non falan,
matan.

E os nenos aprender a xogar
tendo nas mans unha arma.

Fame,
no seu escuálido Pegaso,
Fame.

E as escolas cegas
ven impávidas cara un futuro
que non é tal,

onde mulleres e homes,
nenos e nenas...
coas entrañas desgarradas
mesturan baixo a pel
bagoas e sangue por igual.

Fame,
no seu escuálido Pegaso,
Fame,
nas rúas pechadas...
fame.

POEMAS DA NOITE -IX-

Muller de lata,
dime como poderei
arranxa-la túa alma
có tempo maltrata.

Dime, se un beixo
pode compensar a dor
causada por un amor
sen amor.

Dime, se as miñas palabras
poden chegar máis ala das cicatrices
dos teus ollos tristes,
acochados tralas pálpebras.

Muller de lata,
lembranza esquecida,
dime como poderei
reparala túa vontade perdida.

Dime, si é posible
coa miña nobre amizade
sacar á luz a verdade,
hoxe segredo terrible.

Dime, muller de lata,
a cal o amor mata
¿que podo facer...
pola túa alma?.

Dime, muller de lata.

POEMAS DA NOITE -X-

*Nacín en guerra
morrerei en guerra,
(ninguén é quen de detela).*

A morte agarda
batendo as palmas
aos que hoxe han de esquecer.

E un fusil afluxido,
rouco,
atormentado...
agóchase nun curruncho
con medo a ser atopado.

A súa voz é xorda
o seu sabor amargo,
de tacto frío
e coitelo afiado.

*Nacín en guerra
morrerei en guerra,
(ninguén é quen de detela).*

POEMAS DA NOITE -XI-
PEGADAS INVISIBLES

As miñas pegadas esvaécense
na noite escura, o meu final.

Nada queda na terra do sementado,
nada,
o froito xa foi recollido.

Nada queda no vento do amado,
nada,
todo perdeu sentido.

E o verso xace murcho
e a palabra esquecida,
pois como unha mirada vencida
esvaécense na noite escura,
o meu final.

POEMAS DA NOITE -XII-

As doce,
quero que cheguen
as doce,
para poder esgotar
os segundos que resten
antes do final.

Debullarei esperanzas,
enterrarei lembranzas,
agocharei baixo as mantas
pasados pantasma.

E ó cabo,
contarei un acio de sortes
que me leve á miña morte.

As doce,
quero que cheguen
as doce.

POEMAS DA NOITE -XIII-

E trala morte
quero pecha-los ollos
en doce sono.

Coma nas tardes durmidas
quero gozar do pracer
do silencio no teu peito espido.

E perderme sen rumbo
nos teus xordos latexos,
e esquecer o meu nome
nos teus beizos.

Trala morte
tan só quero
pecha-los ollos...

POEMAS DA NOITE -XIV-
REFLEXIÓNS

Xa hai tempo
que estou a esgotar
a miña sangue
polas raíces murchas,
á espera de que a morte
me atope sen nada
que perder ou esquecer.

Quero pecha-las estrelas
do meu peito
cun berro erguido,
que roce o ceo
cos dedos espertos de todo.

Ao fondo do camiño
debullarei a miña alma
nas follas dun outono
moribundo.

E ao cabo,
deixarei o meu cadáver
coma unha árbore espida,
sen nada más que dicir,
sen pinga de sangue,
sen vida.

POEMAS DA NOITE -XV-

AS RÚAS DO TEMPO

Quero descansar placidamente
deixa-los versos no meu peto,
agochalos furtivamente
que ninguén saiba onde os meto.

Soamente escoitarei...
o murmurio do mar
o salaio do vento
os zapatos ó camiñar
polas rúas do tempo.

Quero facer un alto no camiño
e deixalas palabras de ouro,
beber unha boa cunca de viño
na tasca do Louro.

Soamente escoitarei...
a forza do mar
a fraxilidade do vento
os corazóns ó camiñar
polas rúas do tempo.

E durmira o meu lapis
o descanso dos guerreiros,
mentres busco en Allariz
a inspiración polos carreiros.

Soamente escoitarei...
ás conversas do bosque
ás bágoas do ceo
ás follas ós meus pés
polas rúas do tempo.

Para calquera comentario que se queira facer sobre os poemas, deixo a miña dirección de correo electrónico:

mad1423@hotmail.com

Agradezo a vosa colaboración.

POEMAS DO DIA E DA NOITE.

E POR QUE?
POR QUE RON?- DIÇO EU.

ANO 2008